

er ogsaa i denne Rigsdagsbeslutning brudt med Provisoriepolitikken. Naar jeg ser hen til det ærede Medlem fra Røge, saa er det jo ikke sagt, at han har en saadan i Højrehenseende temist ren Fortid, og hans Formand i Embedet i Røge, som jo dog regnes for ivrig Venstremand, han har jo endogaa en Gang stillet sig som Højremand. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), som ogsaa er meget radikal, og som forleden Dag raadede os saa ivrigt til ikke at komme for nær Højre, han har staaet mod mig paa Nykøbing Tribune som min Modstander og som ivrig Forsvarer af Ministeriet Estrup. Ser man endelig paa de to mest radikale Forere i Landstinget, saa er det gamle Højremænd. Fordi altsaa Ministeriet har Fortiden mod sig, kan jeg ikke se, at det ikke meget godt nu kan regere med Grundloven, naar det regerer efter de Beslutninger, der ere vedtagne i Foraaret. For mig kommer det slet ikke an paa, hvem der regerer, om det er den ene eller den anden, men paa, hvordan der regeres, og det er jo vel tidligt at fælde nogen Dom over Ministeriet. Tiden faar vise, hvorvidt Regeringen vil holde sine Løfter, hvad man for øvrigt ikke er berettiget til at betvivle; det kan man først lære af Erfaringen. I det hele taget tror jeg, at vi gøre klogest i at forhandle med Regeringen paa det Grundlag, som den har antydet, og jeg er enig i, at vi sætte Demokratiet's konstitutionelle og grundlovmæssige Stilling ved bestandig at rive ned paa det Forlig, der er indgaaet. Det vilde ogsaa i Fremtiden styrke Grundlaget for vort Forsvar, om vi sluttede os til Rigsdagsbeslutningens Indhold og holdt os til det som noget ubrødeligt. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte mine Udtalelser, der ere foranledigede ved, at jeg ikke har kunnet nægte mig ogsaa at tage Ordet i den politiske Debat.

J. Jensen (Nalborg Amts 3dje Valgkreds): Naar jeg har forlangt Ordet ved Finanslovens Behandling, skal jeg straks sige, at min Hovedgrund dertil er den, at jeg agter at omtale en Sag, som har været omtalt, saa vidt jeg ved, i alle Landets Blade, og som er bleven bekendt for hele det danske Folk i de sidste Dage, nemlig Sagen angaaende Grevinde Abolina Schimmelmanns Indlæggelse paa Kommunehospitalet. Før jeg gaar over til at omtale denne Sag, agter jeg at gøre nogle faa Bemærkninger angaaende den i Foraaret nedsatte Landbokommission eller rettere den Landbokommission, der burde og skulde have været nedsat i Foraaret. Det ærede Medlem fra Stege (Bojfen) var den første, der omtalte

Landbokommissionen under Finanslovens Behandling, og siden er der flere Medlemmer, der have været mere eller mindre ved denne Kommission, der skulde have været nedsat i Foraaret, men, som vi alle vide, først langt hen i Sommeren blev nedsat og først for ganske nylig fik begyndt sit Arbejde. Den ærede Minister gav os nogle faa Oplysninger om, hvorfor denne Kommission ikke for blev nedsat og ikke før har begyndt sine Arbejder, og den væsentligste Grund til, at Nedsættelsen og Arbejdet var trukket saa langt ud, skulde nok dels være den, at vi i Sommer have været optagne af Høsten, og dels den, at vi i Sommer have haft Landstingsvalg. Nu vel, disse Grunde kunne maaste have deres Berettigelse, det ved jeg ikke. Men i alt Fald hører jeg til dem, som meget betvivle, at man, hvis der f. Eks. var blevet nedsat en Kommission, der havde den Opgave at udrede Planer til Forsvarsforanstaltninger her i Landet, af Hensyn til Høsten eller Landstingsvalgene vilde have ladet sig forhindre i at optage Arbejdet i Kommissionen. Men det hjælper jo ikke at tale om, hvad der burde være sket, men som ikke er sket. Det forsømte kan imidlertid oprettes endnu, og jeg vil i alt Fald nære det Haab, at denne Kommission ikke maa komme til at arbejde altfor langsomt, og at den saa tilige maa udføre et godt Arbejde. Men hvis dette skal naas, maa der vises Velvilje fra flere Sider, og navnlig kan jeg godt forstaa, at der kan intræde saadanne Forhold, at Kommissionen ganske sikkert vil behøve den højtærede Indenrigsministers Medvirkning. Og jeg vil da haabe, at han, naar vi tilfælde eller paaberaabe os hans Hjælp, fordi vi tro at behøve den, da ogsaa vil yde os den og ikke yde os den altfor langsomt. Jeg vilde nødig have, at det skulde komme til at staa som en Kendsgerning ude blandt Befolkningen, at medens Regeringen, som det vil være alle bekendt, regner Forsvars-sagen for sin Livsopgave, saa bryder den sig ikke slynderligt om at skaffe Brød til de brødløse og Hjem til de hjemløse, men anser dette for et underordnet Spørgsmaal, som maaste nok kunde tages op, hvis der ikke var andet at bestille. Jeg vil haabe, at den Tid nu skal være forbi, og at det vil vise sig, at det at skaffe Brød til de sultne og Hjem til de hjemløse er en Opgave, som Regeringen vil hjælpe til at løse, fordi den mener, at det er en Samfundsopgave, som ikke bør afledes til Side.

Efter disse faa Bemærkninger om Landbokommissionen skal jeg saa gaa over til at omtale den Sag, for hvis Skyld jeg egentlig har begæret Ordet. Her maa jeg aller-